

3 Απριλίου 2017

Επιστήμη και Θεολογία: μια εκρηκτική σχέση (Στράτος Θεοδοσίου, Καθηγητής Ιστορίας & Φιλοσοφίας της Αστρονομίας Πανεπιστημίου Αθηνών)

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Όπως είναι φανερό από όλα τα προηγούμενα, η αλληλεπίδραση μεταξύ Επιστήμης και Θεολογίας έχει βαθιές ρίζες και σε πολλές περιπτώσεις παίρνει εκρηκτικό χαρακτήρα. Το δραματικό γεγονός όμως είναι ότι η παρέμβαση των καμπαλιστικών δυτικών θεολογικών δομών στη συγκρότηση της επιστημονικής σκέψης συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Ως παράδειγμα αναφέρουμε την άποψη που διατύπωσε, το 1981, ο τότε πάπας Ιωάννης Παύλος ο Β΄ για το κοσμολογικό θέμα της δημιουργίας του Σύμπαντος σε ένα Συνέδριο Κοσμολογίας που έγινε στο Βατικανό και στο οποίο παρευρέθηκε και ο Στίβεν Χόκινγκ. Είπε ο πάπας: «Η επιστήμη δεν μπορεί από μόνη της να

απαντήσει σε ένα τέτοιο ερώτημα... πάνω από όλα χρειάζεται η γνώση που προέρχεται από την αποκάλυψη του Θεού». Επειδή όμως η άποψη της Δυτικής Εκκλησίας για τη δημιουργία του Σύμπαντος είναι ταυτόσημη με αυτήν της Καμπαλά, η επιστήμη, αν θέλει να είναι αποδεκτή από την Εκκλησία, θα πρέπει να την ενστερνιστεί.

Ας αναφέρουμε όμως και ένα δεύτερο παράδειγμα. Σύμφωνα με τη χριστιανική πεποίθηση (αλλά και την ιουδαϊκή), που απορρέει από το βιβλίο της Γένεσης, ο κόσμος είχε μια καθορισμένη αρχή και ένα συγκεκριμένο τέλος. Αυτό σημαίνει ότι η χριστιανική θεολογία αποδέχεται πως το Σύμπαν έχει μια συγκεκριμένη ηλικία και ότι δεν είναι άπειρο. Με τον τρόπο αυτό κάθε κοσμολογική επιστημονική άποψη ότι το Σύμπαν είναι άπειρο απορρίπτεται ως θεολογικό ατόπημα, ασχέτως του αν μπορεί να αποδειχθεί επιστημονικά.

Στο σημείο αυτό μπορεί να αντιτείνει κάποιος ερευνητής: «Είναι δυνατόν, στη σύγχρονη εποχή οι θεολογικές απόψεις να εμποδίσουν την ανάπτυξη των επιστημονικών ιδεών;» Η απάντηση είναι «ασφαλώς και όχι», εντούτοις μπορούν να κάνουν τη καθημερινή ζωή χιλιάδων επιστημόνων πολύ δύσκολη. Οι θεολογικές διοικητικές δομές με τη δυνατότητα παρέμβασής τους σε πολιτικούς, κοινωνικούς και οικονομικούς κύκλους, εμφανώς ή αφανώς, παρεμβαίνουν θετικά ή αρνητικά στο έργο της Επιστήμης και των επιστημόνων ανάλογα με το εάν -κατά την άποψή τους-, οι επιστημονικές τους θέσεις ενισχύουν ή αντιστρατεύονται τις φιλοσοφικές ή διοικητικές δομές τους. Απλώς οι παρεμβάσεις αυτές διατηρούν και ενισχύουν τις αντιθέσεις και τις συγκρούσεις μεταξύ θεολόγων και επιστημόνων.

Βεβαίως και η επιστημονική κοινότητα υποδαυλίζει αυτές τις αντιθέσεις, όταν σε πολλές περιπτώσεις περιθωριοποιεί εκείνους τους επιστήμονες των οποίων το επιστημονικό έργο δεν υπακούει στα δόγματα της κλασικής, υλιστικής και μηχανοκρατικής δυτικής επιστημονικής σκέψης. Η λογική που στηρίζεται μια τέτοια περιθωριοποίηση είναι ότι κάθε τι που δεν συμφωνεί με τις υλιστικές και μηχανοκρατικές επιστημονικές απόψεις είναι θεολογικό ή μεταφυσικό και ως εκ τούτου αντιεπιστημονικό.

[συνεχίζεται]

Το παρόν κείμενο είναι το τρίτο μέρος του άρθρου «Επιστήμη και Θεολογία» των Στράτου Θεοδοσίου και Μάνου Δανέζη, που η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ δημοσιεύει σε συνέχειες

Δείτε το δεύτερο μέρος του άρθρου [εδώ](#)